

เหตุที่ทำให้คุณยายแตกฉาน

วิชาธรรมกาย

วันนั้นจำได้ว่า เป็นสัปดาห์ใกล้วันคล้ายวันเกิด ของพระเดช-พระคุณหลวงพ่อตัตตชีโว พวกเราที่อยู่วัดทั้ง ๓ อาศรม รวมทั้งผู้ที่มาวัดประจำอีกหลายคน ถือเป็นธรรมเนียมปฏิบัติว่าจะต้องรวมกลุ่มพากันไปกราบแสดงมุทิตาสักการะและขอรับฟังโอวาทจากท่าน ซึ่งในที่สุดก็ไม่เคยผิดหวังสักปี พระเดชพระคุณหลวงพ่อก็โอวาทได้ลึกซึ้งจับใจ มีข้อคิดคำคมให้พวกเราต้องหันกลับมาพิจารณาตนเองว่า ที่เราเคยปฏิบัติกันทั้งในใจและคำพูดว่า **“จะตามติดและติดตามพระเดชพระคุณหลวงพ่ทั้งสองและคุณยายอาจารย์สร้างบารมีไปให้ถึงที่สุดแห่งธรรม”** นั้น บัดนี้เราเดินตามอยู่ห่างท่านแค่ไหน หรือว่าจะไม่เห็นฝุ่นเสียแล้ว!!!

มีบันทึกในสมุดบันทึกเล่มที่ ๕ ของพวกเราคนหนึ่ง จดโอวาทวันเกิดของพระเดชพระคุณหลวงพ่เป็นลายมือยุ่งๆ จับใจความสำคัญได้ว่า

“พวกเราเข้ามาอยู่ในวัดกัน บางคนก็มาตั้งแต่เริ่มสร้างวัดใหม่ๆ

หลายคนอยู่วัดมาหลายสิบปี ทุกคนตั้งใจมาแต่แรกว่าเป้าหมายหลักที่เข้าวัดมาคือทำพระนิพพานให้แจ้ง แสงบุญ สร้างบารมี และจะใช้วิธีนั่งสมาธิทำใจหยุดใจนิ่งให้เข้าถึงธรรมกาย เป็นอุปกรณณ์หลักสำหรับเดินทางไปพระนิพพาน เพราะฉะนั้น งานหลักของทุกคนคือนั่งสมาธิ แต่เนื่องจากงานเผยแผ่พระพุทธศาสนาแตกลูกแตกดอกออกไปมาก หากไม่รู้จักแบ่งงานแบ่งเวลาให้เหมาะสม ชั่วโมงนั่งสมาธิอาจถูกเบียดแบ่งไปใช้ทำงานอื่น บางคนอาจถึงขนาดหลงเพริดไปเอาดีทางงานหยาบ ใครก็ตามเมื่อมีเวลาทำงานละเอียดน้อย คือนั่งสมาธิน้อย ผลสัมฤทธิ์ในการนั่งสมาธิย่อมเกิดยากขึ้นทุกทีๆ ความแตกฉานในวิชาธรรมกายที่หวังไว้แต่แรก จึงเป็นอันหมดหวัง

วิชาธรรมกายของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่พระเดชพระคุณหลวงปู่พระมงคลเทพมุนีค้นพบ แล้วนำมาถ่ายทอดให้ศิษยานุศิษย์ของท่านนั้น มีอิทธิปาฏิหาริย์ปรากฏให้เห็นเป็นอัศจรรย์อยู่บ่อยๆ มีผู้คนจำนวนไม่น้อยที่ยังมีชีวิตอยู่ในปัจจุบันเป็นประจักษ์พยาน อิทธิปาฏิหาริย์เป็นอภิญญาที่เป็นผลพลอยเกิดจากการบำเพ็ญฌาน ในเส้นทางไปสู่โลกุตตรมานของพระอรหันต์ทั้งหลาย สิ่งนั้นมีจริงแต่ท่านไม่ยึดติดและไม่นำมาใช้ เพราะท่านมุ่งไปสู่เป้าหมายที่สูงกว่า คือ อาสวักขยญาณ ความหลุดพ้นจากกิเลสอาสวะทั้งปวง เข้าสู่พระนิพพานอันเกษม...”

“...คุณยายอาจารย์ของพวกเราท่านเป็นนักศึกษาวินัยธรรมกายกว่าท่านจะเรียนสำเร็จ และแตกฉานในวิชาจนเอาวิชามาใช้ได้ ท่านต้องใช้ความเพียรอย่างยิ่งยวดในการแสวงหาโอกาส และเมื่อได้มีโอกาสมาเป็นลูกศิษย์พระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ ท่านก็เอาใจจดจ่ออยู่กับการนั่งสมาธิ ทำใจหยุดใจนิ่งตามคำสอนของหลวงปู่ ชนิดเอาชีวิตเป็นเดิมพันทีเดียว งานหลักในการสร้างบารมีของคุณยาย จึงเป็นการนั่งสมาธิอย่างต่อเนื่องตลอดเวลากลางวัน ๖ ชั่วโมง กลางคืน ๖ ชั่วโมง คุณยายเห็นความสำคัญ

ของเวลาทำงานละเอียดมาก ถึงเวลาต้องไปนั่งทำวิชา ในโรงงานทำวิชา ไม่เคยขาดหรือชักช้า

เมื่อพระเดชพระคุณหลวงปู่สังฆาร และอาจารย์คนแรกของท่านคือ คุณยายทองสุข ลำแดงปิ่น ก็ล่องลับไปอีกคน ในเวลา ๒-๓ ปีต่อมา คุณยายของเราก็นั่งสมาธิทำวิชาต่อไปตามลำพัง ในบ้านหลังเก่าของคุณยายทองสุข ซึ่งต่อมาพระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโยให้เรียกบ้านหลังนั้นว่า บ้านกัลยาณมิตร เลขที่ ๑ เป็นบ้านสำคัญหลังหนึ่งในประวัติศาสตร์ของการสร้างวัดพระธรรมกาย

คุณยายอาจารย์เข้มงวดเรื่องการนั่งสมาธิของลูกศิษย์รุ่นแรกๆ ที่นั่งทำภาวนาในบ้านหลังนี้มาก ท่านให้นั่งต่อเนื่องกันวันละหลายชั่วโมง แม้ท่านจะไม่ช่างพูดช่างเล่า แต่ท่านก็มีวิธีพูด วิธียกเรื่องมาเล่าให้ฟังเป็นกำลังใจได้ถูกจังหวะเสมอ เหมือนท่านรู้ทันความคิดของเราอยู่ตลอดเวลา

เรื่องเจโตปริยญาณ หรือ ความสามารถในการหยั่งรู้ใจคน สามารถอ่านความคิดของผู้อื่น คือ รู้ว่าใครกำลังคิดอะไรอยู่ แม้ที่สุด รู้กระทั่งว่าใครกำลังใจเศร้าหมองหรือผ่องใสนี้ ลูกศิษย์ของคุณยายทุกคนก็ร่ำเรียนกันมาก ขนาดว่าพอท่านพูดเปรยขึ้นมาที่ไร เจ้าของคดีแต่ละคดีก็มีอันเป็นให้เสียวสันหลังวาบไปทีเดียว...”

พระเดชพระคุณหลวงพ่อทัตตชีโวเล่าไว้ตอนหนึ่งว่า “ขณะนั้นหลวงพ่อยังไม่ได้บวช ได้ประจักษ์ในฤทธิ์ข้อนี้หลายครั้งเข้า วันหนึ่งจึงถามคุณยายว่า “ยาย คนอื่นเขาก็นั่ง ๖ ชั่วโมง เหมือนกับยาย แล้วทำไมเขาไม่แตกฉานเท่ายาย”

คุณยายนิ่งไปพักหนึ่งแล้วก็ตอบชัดเจนว่า “คุณเฒ่า... คนที่จะเป็นหัวหน้าคนได้ จะเป็นผู้นำเขาได้ ถ้าทำเท่าคนอื่นมันก็เป็นไม่ได้หรอก จำคำนี้ไว้ ถ้าเราทำแค่เท่ากับเขา แล้วคิดจะเป็นผู้นำเขา มันเป็นไม่ได้หรอก”

“แล้วยายทำยังไง” หลวงพ่อยังไม่หายสงสัย

คราวนี้คุณยายบรรยายภาพชัด “ยายนะ กลางวันต่อนั่ง ๖ ชั่วโมง กลางคืนเข้าเวร ก็ต่อนั่ง ๖ ชั่วโมง เวลานั้น หัวเด็ดตีนขาด ๖ ชั่วโมง ยาย ไม่ขยับเลย ที่แรกมันก็ไม่ค่อยได้ ยายก็ผื่นไป เพราะขยับตัวเปลี่ยนท่าหนึ่ง แต่ละที ใจมันมักจะเคลื่อนจากศูนย์กลางกาย ยายก็ผื่นๆ ไป คิดว่า ทั้ง สัณขารมันไปเลย ไม่งั้นเดี๋ยวเรา ก็จะตามหลวงพ่อกันไม่ทัน หากท่านสั่งให้ เราทำกรรมละเอียดยๆ เราก็จะทำไม่ได้ เพราะฉะนั้น ตัดอก ตัดใจ ตายก็ ให้มันตายไปเถอะ ยายก็ผื่นใจนั่งไป ที่แรกมันก็ไม่ค่อยครบ ๖ ชั่วโมง แต่ ในที่สุดก็ได้”

หลวงพ่อยากรู้อาการของคนอื่นบ้าง ก็เลยถามอีก “แล้วคนอื่นเขา ไม่ได้หุ่่มเหอย่างกะยายหรือ”

คุณยายตอบว่า “เขาก็หุ่่มเหมือนกัน แต่ว่าได้แค่ชั่วโมง สองชั่วโมง เดี๋ยวเขาก็ต้องพลิกเปลี่ยนท่าหนึ่งกันแล้ว จิตเขาก็ต้องถอยกลับกันมาอีก หลังจากยายเข้าไปอยู่ได้ปีหนึ่งแล้ว พอ ๖ ชั่วโมงนี้ยายนั่งรวดไม่มีขยับ ทั้ง ชีวิตมันลงไปเลย ยายขาดรู้ คือขาดการรับรู้ทางด้านกายเนื้อไปเลย แต่ไปรู้ ละเอียดยๆ พระธรรมกายข้างในไหลขึ้นมาเป็นสาย ยายไปรับรู้เอาวิชาข้าง ในโน้น ข้างนอกยายทิ้งมันไปเลย จะตายก็ข้างมันเถอะ ยายตัดใจอย่างนี้”

พระเดชพระคุณหลวงพ่อนำเรื่องนี้มาเล่าให้ลูกศิษย์ฟัง แล้ว เทียบเคียงเรื่องราวในสมัยพุทธกาลว่า เคยอ่านแต่ในพุทธประวัติพบว่า วันที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะตรัสรู้ พระองค์อธิษฐานจิตว่า แม้เลือดเนื้อใน ร่างกายจะแห้งเหือดหายไปเหลือแต่หนังเอ็นกระดูกก็ตามที ถ้าไม่บรรลุ สัมมาสัมโพธิญาณ ยอมตายมันตรงนี้ บุคคลที่คิดทำนองเดียวกันนี้ มีชีวิต อยู่ในชาติเดียวกับเรานี้ เราได้เห็นแล้ว ๒ ท่าน ท่านแรกก็คือ พระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ ท่านเอาชีวิตเป็นเดิมพัน แล้วไปเอา

ธรรมะมาให้เรา ท่านที่ ๒ คือคุณยายอาจารย์ “หลวงพ่อดีใจว่า เราเคยอ่านเจอแต่ในหนังสือ ไม่นึกไม่ฝันว่าจะเจอคนจริงที่ยังมีชีวิตอยู่ มันดีใจจนบอกไม่ถูก แล้วก็มีความมั่นใจว่า เราเลือกครูบาอาจารย์ไม่ผิด เราจะเอาท่านทั้งสองนี้แหละเป็นต้นแบบ”

พระเดชพระคุณหลวงพ่อก็เล่าเพิ่มว่า วันนั้นหลวงพ่อยังถามต่ออีกว่า “ยาย คนที่หนึ่ง ๖ ชั่วโมงรวด ไม่ขยับอย่างยายมีกี่คน”

คุณยายบอกว่า มีอยู่อีก ๒-๓ คน ก็แสดงว่า พระเดชพระคุณหลวงปู่ท่านก็สร้าง ก็ฝึกลูกของท่าน ไม่เบาอีกเหมือนกัน คือได้ศิษย์ชนิดที่เอาชีวิตเป็นเดิมพันอย่างคุณยายของเราอีก ๒-๓ ท่าน แต่หลวงพ่เอง ไม่มีโอกาสได้พบ เพราะท่านเหล่านั้นละโลกไปเสียก่อนแล้ว

คราวนี้หลวงพ่อก็ตกสงสัยอีกว่า คุณยายมีอะไรดีพิเศษกว่าคนอื่นที่เก่งเท่ากับคุณยาย จึงถามต่ออีกว่า “แล้วทำไม อีก ๒ ท่านนั้นละ จึงไม่ได้เป็นหัวหน้าเรา”

คุณยายตอบชัด “คนที่จะเป็นหัวหน้ามันต้องทำมากกว่าเขา ยายไม่เหมือนคนอื่น พวกนั้นพอครบ ๖ ชั่วโมง แต่ละคนก็ออกเเวร คนอื่นเขาลูกออกไปแล้ว แต่ยายยังไม่ลุก รอให้ชุดใหม่เข้ามาผลัด พอเขานั่งปรับใจกันได้ดีจนกระทั่งละเอียดเท่ากันแล้ว หลวงพ่อก็สั่งวิชาต่อว่า ต้องทำอย่างนั้นๆ พอสั่งเรียบร้อยแล้ว ต่างคนก็ต่างนั่งเข้าที่ทำตามทีหลวงพ่อดัดปากน้ำท่านสั่งวิชา แล้วหลวงพ่อก็ทำของท่านนำดิ่งไป ยายจะต้องรอจนกระทั่งหลวงพ่อดัดปากน้ำท่านสั่งวิชาให้กับเเวรใหม่เสร็จเรียบร้อยก่อน ซึ่งอย่างน้อยๆ ก็อีกครึ่งชั่วโมง บางทีถึง ๑ ชั่วโมง ยายถึงจะลุกออกไปพัก”

แล้วคุณยายก็ให้ข้อคิดต่อไปอีกว่า “คุณแดง คุณคิดดูก็แล้วกัน นั่งมา ๖ ชั่วโมง มันอันตรายขบถขนาดไหน แต่แล้วเพื่อจะเอาวิชาให้มันต่อเนื่องไม่ขาดห้วง ขาดตอน ยายต้องอยู่ฟังอีกครั้งชั่วโมง เป็นอย่างน้อย บางที

ถึงหนึ่งชั่วโมง พุดนะมันง่ายนะคุณ แต่เวลาทำจริงนี่ มันแทบตายเชียว แต่ยายก็ทน ฟังหลวงพ่от่านสั่งวิชาเสร็จเรียบร้อยแล้ว รับรู้คำสั่งแล้ว ยายก็ทำติดูกับเขาไปด้วย ติดูไปได้กับเขาแล้ว แล้วยายจึงออกไปพัก

ออกจากโรงงานทำวิชาไปแล้ว ยายก็ตรึกของยายไปเรื่อย พอถึงเวลาจะเข้าเวรใหม่คนอื่นเขาก็จะเข้าตอนถึงเวลา แต่ยายอย่างน้อยต้องเข้าไปก่อนสัก ๑๕ นาที เพราะว่าตอนท้ายชั่วโมงของชุดนั้น หลวงพ่от่านจะอบรมพวกนั้นว่ายังไงบ้าง ซึ่งถ้าใครทำผิดทำพลาดอะไร ท่านจะเตือน ท่านจะอบรมก็ตอนท้ายที่จะเลิกนี้แหละ ที่ยายต้องรีบเข้าไปฟัง พอฟังรับรู้ รับทราบเรียบร้อยแล้ว พวกเวรเดียวกันกับยาย เขาถึงจะเข้ามา

ตกลงความรู้ที่หลวงพ่от่านนั้น ยายไม่ปล่อยให้ตกให้หล่นเลย ยายได้หมด เริ่มต้นอย่างไร ตบท้ายอย่างไร ส่งต่อกันอย่างไร ยายรู้หมด ยายทำได้หมด นั่นแหละ หลวงพ่от่านจึงให้ยายเป็นหัวหน้า

พระเดชพระคุณหลวงพ่от่านเล่าเรื่องความรับผิดชอบของยายให้ฟังจบแล้ว ก็หันมาม้าให้พวกเราทุกคนที่เป็นลูกหลานคุณยายจดจำไว้ในใจว่า “พวกเราไม่ว่ารูปใด คนใด หากได้เป็นหัวหน้าบ้าน หัวหน้าแผนก หัวหน้ากอง หัวหน้าสำนัก หรือเป็นหัวหน้าอะไรก็ตาม ต้องเอาต้นแบบความรับผิดชอบของคุณยายในลักษณะนี้ไปถือปฏิบัติ ถ้าไม่ทำให้ได้อย่างท่าน ก็จะได้เพียงชื่อสักแต่ว่าเป็นหัวหน้าเท่านั้น แต่เป็นหัวหน้าที่บกพร่อง ชำร่วยพอมีการปรับปรุงหน่วยงาน ปรับเปลี่ยนหน้าที่ ตัวเองเป็นหัวหน้ามาตั้งหลายรอบหลายปี แต่งานยังอยู่แค่นั้นไม่พัฒนาให้ดีขึ้นเลย คณะกรรมการเขาก็อาจจะต้องเอารุ่นน้องรุ่นหลังขึ้นมาเป็นหัวหน้าแทน ถึงตอนนั้นจะมาหาว่าหลวงพ่от่านเอียงไม่ได้ละ”

“...ใครก็ตาม ถ้าครั้งใดมีความรู้สึกว่ามีผู้บังคับบัญชา ครูบาอาจารย์ หรือผู้บริหาร ของตนชักเอียง ชักอย่างนั้นอย่างนี้ ขอให้รีบห้ามความคิด

ในลักษณะนั้นเสียโดยจับไว้ ประเดียนรกจะกินหัว แล้วหันมาพิจารณาดู
ตัวเองให้ดีกว่าก่อนว่า เรามันผิดหรือบกพร่องอะไร ตรงไหน แล้วรีบแก้ไขเสีย
แต่ถ้าค้นไม่พบ หาไม่เจอ ก็ให้ไปกราบผู้บังคับบัญชา ขอคำแนะนำจากท่าน
โดยตรง แต่ไม่ใช่ไปคาดคั้น หรือทำหน้านิน่วคิ้วขมวด แสดงอาการโกรธ
เคืองท่าน จะได้ไม่เป็นการหาบapด้วยความคิดตี้นๆ ของเราเอง”

วันพุธที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๘

ณ สภาธรรมกายสากล (หลังคาจาก) วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี